

[Ministeren for kulturelle anliggender]

økonomisk mulighed for at foretage de ændringer, som her er foreslået af S og SF. Jeg vil også i den forbindelse tilføje, at finanslovbevillingerne til musiklovsområdet i perioden fra 1982 til 1986, altså inden for de sidste fire år, når vi tager den kulturelle fond med, har været i 1982 54,4 mill. kr., i 1983 63,7 mill. kr., i 1984 68,8 mill. kr., i 1985 68,6 mill. kr., og i 1986 bliver det 70,8 mill. kr. I de tal er også inkluderet 2,7 mill. kr. til det rytmiske konservatorium, der fra og med i år, 1986, for musiklovsmidler har fået sin egen konto på finansloven med det beløb, som jeg nævnte, 2,7 mill. kr.

Faktisk er det sådan, at intet af ministeriets områder bortset fra Statens Kunstfond har været så begunstiget i perioden 1981-1985 som musikområdet. For 1981 udgjorde musiklovsmidlerne 3,7 pct., og tager vi 1985, var vi nået op på 4,6 pct. af ministeriets samlede bevillinger.

For det første må den nu foreliggende bevillingsansøgning, dvs. det forslag, vi har liggende for os, i sig selv give anledning til overvejelser, der nødvendigvis må have relation til regeringens udgiftspolitik i det hele taget. Men derudover giver ansøgningen også anledning til overvejelser om, hvorvidt den nugældende fordeling af opgaver og byrder mellem stat, amtskommuner og kommuner nu også er den helt rigtige eller den eventuelt trænger til at blive gået efter i sømmene. Det var det, min forgænger havde tænkt sig at gøre her i foråret 1986, og jeg selv føler meget stærkt det samme behov, navnlig for en granskning af relationen mellem stat, amter og kommuner i denne sag.

Jeg har nogle få bemærkninger til det forslag, som nu foreligger fremsat af S og SF. Hovedindholdet er, som jeg allerede har nævnt, en række ønsker om væsentlige bevillingsforøgelser, som vil gøre det muligt at udvide støtten til bestående aktiviteter eller til nye aktiviteter, som ville kunne støttes allerede efter den gældende lov, men der er nogle enkelte ting i lovforslaget, som jeg synes jeg må kommentere yderligere.

Efter musiklovens § 5 dækker staten 75 pct. af driftsunderskuddet for Sønderjyllands Symfoniorkester og amtskommunerne kun 25 pct., og det har en særlig historisk og national begrundelse. For de øvrige fire landsdelsorkestre dækker staten 50 pct. af driftsunderskuddet, mens amtskommuner og kommuner

dækker den anden halvdel. Det drejer sig om Århus Symfoniorkester, Ålborg Symfoniorkester, Odense Byorkester og Sjællands Symfoniorkester.

Nu foreslås det, at staten fremtidig skal dække 75 pct. af driftsunderskuddet for Sjællands Symfoniorkester. Det vil give en statslig merudgift på 3,3 mill. kr., men det er et beløb, som ikke er medtaget i bilaget til lovforslaget, og som viser de økonomiske konsekvenser af forslaget. Disse beløb skal altså forhøjes med disse 3,3 mill. kr., som i så fald skulle gå til Sjællands Symfoniorkester.

Her mener jeg for det første, at det er lidt besynderligt kun at pille ved byrdefordelingen i ét eneste tilfælde under musiklovsområdet. Jeg vil som nævnt gerne se på byrdefordelingen i det hele taget, og for det andet er begrundelsen for dette forslag ikke særlig holdbar efter min mening. Det hedder i bemærkningerne, at forslaget tager sigte på at afbøde den usikkerhed, der i de seneste år har hersket om orkestrets eksistensgrundlag, og at den foreslåede ændring vil kunne frigøre økonomiske ressourcer hos de tilskudsydende amts- og primærkommuner.

Ja, det gælder naturligvis, hver gang staten påtager sig udgifter, som kommunerne hidtil har afholdt, men man har jo heller ingen sikkerhed for, at de penge, som frigøres, også bruges til kulturelle tiltag, og en sådan argumentation kan statskassen efter min mening ikke stå model til.

Som en ændring i musiklovens § 2, stk. 1, foreslås det, at Københavns og Frederiksberg kommuner fremtidig skal være forpligtede til at nedsætte kommunale musikudvalg, ligesom amtsrådene skal være forpligtede til at nedsætte amtsmusikudvalg. Det spørgsmål vil jeg også gerne tage op til overvejelse, men jeg har ikke villet fremsætte noget lovforslag herom hen over hovedet på de to kommuner. Der må forhandles med dem først.

Endelig vil jeg gerne sige følgende om forslaget, som jo har en ny § 14: det hedder i forslaget, at kulturministeren og undervisningsministeren i fællesskab kan nedsætte et musikundervisningsudvalg til fremme af tilrettelæggelsen og koordinationen af den samlede musikundervisning. Nu er det jo sådan, at to ministre altid i fællesskab og hver for sig kan nedsætte de udvalg, de finder nødvendige, og i det foreliggende tilfælde har vi faktisk truffet beslutning om ned-